

Рум руъёро барқарор мекунад — Рақами шонздаҳ

Озмоиши ниҳой: Фаҳмидани рамзшиносии Рум ва татбиқи сегонаи нубувват

Jeff Pippenger
2024-09-04

Онҳое ки дар ҷониби нодурусти ин ихтилофи ниҳой вобаста ба рамзи Рум қарор доранд, бар татбиқи нуқсондори як татбиқи сегонаи нубувват таъя мекунад, зеро пешниҳод менамоянд, ки се Рум бо се қонуни якшанбеи солҳои 321, 538 ва қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда дар Иёлоти Муттаҳида муайян карда мешаванд. Бо ин амал онҳо ба қоида ва ба таърихи нубувватие, ки интиҳоб мекунад, майли нодуруст медиханд, чунон ки ин ҳамчунин дар ихтилоф оид ба ҷор ҳашароти Юил анҷом дода шуда буд. Ҷор насл, ки дар пайи онҳо ҷор ҳашароти фурубаранда дар шаш ояти аввали Юил меоянд, ба он ишора мекунад, ки ҷи гуна қавми Худо тадриҷан дар тӯли ҷор насл маҳв карда мешаванд, ва ин маҳвшавӣ ба воситаи пазируфтани илоҳиёти Рум ва протестантизми муртад аз ҷониби адвентизм анҷом дода шудааст.

Дар баҳси ҷорӣ, онҳое ки мекушанд қонуни якшанберо барои муайян намудани се Рум ба қор баранд, аз ҳақиқат қанора мегиранд, ки дар асл ҷаҳор қонуни якшанбе вучуд дорад, ки дар Қаломии нубуввати Худо муайян шудаанд; ва соли 321 қонуни якшанбе ба наздикӣ ояндаро дар Иёлоти Муттаҳида ифода мекунад, ва қонуни якшанбеи соли 538 намунаи қонуни якшанбе мебошад, ки бар ҳамаи миллатҳои ҷаҳон ҷорӣ карда мешавад. Ҷаҳор қонуни якшанбе се қонуни якшанберо муайян намекунад, махсусан вақте ки зуҳури сеюм дар татбиқи сегонаи нубувват иҷрошавии ниҳойро ифода мекунад. Қонуни якшанбеи ба наздикӣ оянда дар Иёлоти Муттаҳида қонуни ниҳойи якшанбе нест; балки он дар асл оғози силсилаи қонунҳои якшанбе мебошад, зеро ҳар як миллат дар рӯи замин тадриҷан нишони ҳокимияти папиро мепазирад.

Онҳое ки дар моҳи июли соли 2023 бедор карда шуданд, вазираддоранд дарк намоянд, ки озмоиши нубувватие, ки бо он рӯ ба рӯ мешаванд, дар вақти рехта шудани Рӯҳулқудс ба амал меояд, ва дар ҷараёни он рехташавӣ як гурӯҳ «равған»-ро қабул мекунад, ва гурӯҳи дигар «гумроҳии қавӣ»-ро қабул мекунад. Намояндагии асосии онҳое ки гумроҳии қавӣ-ро қабул мекунад, маҳз дар ҳамон бобе нишон дода шудааст, ки дар он ибораи «гумроҳии қавӣ» ҷой дорад, ва дар он боб ҳақиқате, ки ё дӯст дошта мешавад ё рад карда мешавад, ҳамон ҳақиқатест, ки муносибати нубувватиро миёни Руми бутпараст ва Руми папагӣ муайян мекунад.

Муносибати нубуввати миёни соли 321 ва соли 538 бо муносибати нубуввати миёни қалисои Пергамус ва қалисои Тиётира нишон дода мешавад. Дар рӯзҳои охир, Руми бутпараст, ки бо 321 ва Пергамус намояндагӣ мешавад, рамзи Иёлоти Муттаҳида аст; ва

Руми папавӣ, ки бо 538 ва Тиётира намояндагӣ мешавад, рамзи Руми муосир аст.

Руми аввали соли 321 як давлати қудрати ягона буд, ва Руми дуюми соли 538 қудрати дугонае буд, ки ифодагари иттиҳоди калисо ва давлат буд, дар ҳоле ки калисо бар ин муносибат ҳукмронӣ мекард. Руми сеюм ва охирин, ки Руми муосир аст, қудрати сегонае мебошад, ки аз аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари дурӯғин иборат аст.

Павлус таълим медод, ки нафаҳмидани муносибати нубувватӣ ва таърихи байни Руми бутпараст (аждаҳо) ва Руми папавӣ (ҳайвон) зоҳир кардани нафрат нисбат ба ҳақиқат аст, ки боиси гумроҳии саҳт мегардад. Ҳамаи анбиё, аз ҷумла Павлус, мушаххастар ба рӯзҳои охир мурочиат мекарданд; бинобар ин, муносибати байни ин ду қудрат дар таърихи овардаи Павлус намояндаи муносибати байни се қудрати Руми муосир дар рӯзҳои охир аст. Рад кардани муносибати нубувватие, ки иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козибро дар рӯзҳои охир «ташкил медиҳад», маънои онро дорад, ки барои худ гумроҳии саҳтро муҳайё мекуни.

Тафсири хусусии Урияҳ Смит дар бораи подшоҳи шимол як «сабаб»-еро намояндагӣ мекард, ки «натиҷа»-еро ба вучуд меовард. Аммо гурӯҳе, ки дар баҳсҳо дар бораи Рум дар тарафи нодуруст қарор дорад, ба таври мушаххас чунин муайян шудааст, ки аз сабаб ба натиҷа андеша ронда наметавонад. Смит дарк накард, ки татбиқи носоҳеҳи ӯ нисбат ба подшоҳи шимол платформаи нубувватие ба вучуд хоҳад овард, ки ӯро ҳамчунин ба нодуруст муаррифӣ кардани балои шашум мебарад, ки дар он ҷо огоҳие ҳаст, то либоси адолати Масеҳ нигоҳ дошта ё аз даст дода шавад.

Чунонки ба таъкиди Павлус дар 2 Таслӯникиён, Юҳанно низ дар боби шонздаҳуми Ваҳй ва дар вабои шашум бар зарурати фаҳмидани он ки он се қудрате, ки ҷаҳонро ба Армагеддон мебаранд, киҳоянд, таъкид мекунад. Татбиқи носоҳеҳи Смит нисбат ба подшоҳи шимол шаҳодате медиҳад бар нотавонӣ дар татбиқи дурусти тимсолҳо ва зиддитимсолҳо.

Смит наметавонист, ё намехост, он усулро, ки дар навиштаҳои Павлус ба таври бисёр қавӣ баён шудааст, татбиқ намояд, яъне ин ки чизи айнӣ пеш аз давраи замони салиб, чизи рӯҳониро пас аз давраи замони салиб намояндагӣ мекард. Вақте ки ин усул бо эҳтиёткорӣ ва дуруст пайравӣ карда мешавад, ба осонӣ исбот мегардад, ки «подшоҳи шимол» яке аз рамзҳои бисёрест, ки «подшоҳи шимол»-и рӯҳониро дар айёми охир намояндагӣ мекунад. Адвентистҳои рӯзи ҳафтум, бештар аз ҳар қавми дигар, бояд бидонанд, ки яке аз сохторҳои асосие, ки пешгӯӣ бар он асос ёфтааст, ҷидоли байни Масеҳ ва Шайтон мебошад. Масеҳ Подшоҳи ҳақиқии шимол аст, ва Шайтон кӯшиш кардааст, ки худро ҳамчун подшоҳи қалбакии шимол зоҳир намояд.

Суруд ва Забур барои писарони Қӯраҳ. Худованд бузург аст ва дар шаҳри Худои мо, бар кӯҳи муқаддаси Ў, бисёр сазовори ҳамд аст. Кӯҳи Сион, ки дар канораҳои шимол аст, шаҳри Подшоҳи бузург, бо мавқеи зебои худ шодии тамоми замин мебошад. Худо дар қасрҳои он ҳамчун паноҳгоҳ шинохта шудааст. Забур 48:1–3.

Кӯшишҳои Шайтон барои тақаллуб намудани Шоҳи ҳақиқии шимол аз он иборат аст, ки попи Румро ҳамчун намояндаи заминии худ ба кор барад. Шайтон зиддимасеҳ аст, ва попи Рум низ чунин аст, ки дар кори фиреби ӯ намояндаи Шайтон мебошад.

«Барои ба даст овардани манфиатҳо ва иззату эҳтиромҳои ҷаҳонӣ, калисо водор карда шуд, ки илтифот ва пуштибонии бузургони заминро бичӯяд; ва бо ҳамин тарз Масеҳро рад намуда, ӯ ба он барангехта шуд, ки садоқати худро ба намояндаи Шайтон — ускуфи Рум — бисупорад». «Муборизаи Бузург», 50.

Дар ҷараёни пароканда шудани подшоҳии Искандари Мақдунӣ, Селевк Никотор дар таърихи дар боби ёздаҳуми китоби Дониёл тасвирёфта нахустин подшоҳи шимол гардид. Падари ӯ, Антиохус, дар подшоҳии Искандар роҳбари нуфузманд буд, ва писараш, Селевк, сатрапи Бобил таъйин карда шуд. «Сатрап» ҳоким аст, ва ҳангоме ки Селевк се аз чор минтақаи ҷуғрофиёро, ки подшоҳии Искандар ба онҳо тақсим шуда буд, тахти тасарруфи худ даровард, ӯ подшоҳи шимол гардид.

Тафсири шахсии Смит ва сарпечии ӯ аз қоидаҳои дастурӣ ўро ба ин гумон бурд, ки қудратҳои ниҳоние, ки дар рӯзҳои охир иттиҳоди шарорати Шайтонро ташкил меоданд, дар нубувват ҳамчун қудратҳои асли, на қудратҳои рӯҳонӣ, муаррифӣ шудаанд. Аз ин рӯ, ӯ наметавонист бубинад, ки Селевк Никанор, ҳамчун нахустин подшоҳи шимол, ҳокими Бобил, аз рӯйи зарурати нубувватӣ намояндаи подшоҳи ниҳонии рӯҳонии шимол мебуд, ки ҳамон қудрате буд, ки Бобили рӯҳонии муосирро идора мекард.

Ва яке аз он ҳафт ғаришта, ки ҳафт коса доштанд, назди ман омада, бо ман суҳан ронда, гуфт: «Ба ин ҷо биё; довариҳои ғоҳишаи бузургеро, ки бар обҳои бисёр нишастааст, ба ту нишон хоҳам дод; ки подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва сокинони замин аз майи зинокории вай маст гардидаанд». Ва ӯ маро дар рӯҳ ба биёбон бурд; ва занеро дидам, ки бар ҳайвони арғувонии сурхфом нишаста буд, ки пур аз номҳои қуфр буд ва ҳафт сару даҳ шох дошт. Ва он зан дар либоси бунафш ва сурх ороста шуда буд, ва бо тилло ва сангҳои гаронбаҳо ва марворид зинат ёфта буд, ва дар дасти худ ҷоми тиллоӣ дошт, ки пур аз макрӯҳот ва нопокии зинокории вай буд. Ва бар пешонии вай номе навишта шуда буд: «АСРОР, БОБУЛИ БУЗУРГ, МОДАРИ ФОҲИШАҲО ВА МАКРҲУҲОТИ ЗАМИН». Ва дидам, ки он зан аз хуни муқаддасон ва аз хуни шаҳидони Исо маст буд; ва чун вайро дидам, ба ҳайрати азиме ҳайрон шудам. Ваҳй 17:1–6.

Қуввае, ки дар рӯзҳои охир Бобилро идора мекунад, калисои папист, яъне калисои папавӣ аст; бинобар ин, вай ҳамчунин подшоҳи рӯҳонии шимол мебошад.

«Зан» (Бобил), ки дар Ваҳй 17 зикр шудааст, чунин тасвир мегардад: «...бо арғувон ва кирмиз ороста шуда, бо тилло ва сангҳои қиматбаҳо ва марворид зинат ёфта буд, ва дар дасти худ ҷоми тиллоине дошт, ки аз макрӯҳот ва нопокии зинои вай пур буд; ...ва бар пешонии вай номе навишта шуда буд: Роз, Бобили Бузург, модари ғоҳишаҳо». Паёмбар мегӯяд: «Ман он занро дидам, ки аз хуни муқаддасон ва аз хуни шаҳидони Исо маст буд». Ҳамчунин эълон карда мешавад, ки Бобил «он шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони замин салтанат меронад». Ваҳй 17:4–6, 18. Қудрате, ки дар тӯли садсолаҳои зиёд бар подшоҳони олами масеҳият ҳукмронии мустабидона нигоҳ доштааст, Рум аст.

Арғувон ва қирмиз, тилло ва сангҳои қиматбаҳо ва марворид, бо равшанӣ шукӯҳ ва ҷалоли аз шоҳона ҳам болотарееро тасвир мекунад, ки курсии мутақаббири Рум ба худ нисбат медиҳад. Ва ҳеҷ қудрати дигарро наметавон чунин ҳаққонӣ «аз хуни муқаддасон маст» эълон кард, чуз он калисое, ки пайравони Масеҳро бо ҷунон бераҳмӣ таъкиб намудааст. Бобил ҳамчунин ба гуноҳи робитаи ғайришаръӣ бо «подшоҳони замин» муттаҳам карда мешавад. Бо дур шудан аз Худованд ва иттиҳод бо бутпарастон буд, ки калисои яҳудӣ ба фоҳиша табдил ёфт; ва Рум низ, бо ба ҳамин тарз фосид кардани худ тавассути ҷустуҷӯи пуштибонии қудратҳои дунявӣ, ҳамон маҳкумиятро дарёфт мекунад». «Ҷанҷоли Бузург», 382.

Ҳоким подшоҳ аст, ва мувофиқи Ишаё, подшоҳ салтанат аст ва ҳамчунин пойтахти салтанат мебошад.

Зеро сари Сурия Димишқ аст, ва сари Димишқ Разин; ва дар давоми шасту панҷ сол Эфроим шикаста хоҳад шуд, ба тавре ки дигар қавме набошад. Ва сари Эфроим Сомария аст, ва сари Сомария писари Рамалёх. Агар имон наоваред, яқинан пойдор нахоҳед монд. Ишаё 7:8, 9.

Мувофиқи шаҳодати Ишаё, донишҷӯи нубувват, ки дар моҳи июли соли 2023 ба як раванди озмоиши нубувватӣ бедор мегардад, бояд рамзшиносии нубувватии «сар»-ро бишиносад, агар мехоҳад устувор гардонида шавад. Агар ӯ ҳангоми талаб шудан рамзшиносии «сар»-ро нашиносад ва ба қор набарад, пас ӯ устувор гардонида нашудааст. Онҳое ки имон намеоваранд, устувор гардонида намешаванд, ва бинобар ин Ишаё дар айёми охир ду табақаи парастигунондагонро муайян месозад, ки ё устувор гардонида шудаанд ё устувор гардонида нашудаанд. Онҳо ҳамон ду табақаанд, ки ё «равған»-ро доранд, ё «равған»-ро надоранд.

Як табақае, ки барқарор гардида ва равған дорад, паёми Фарёди Нимашабро, ки аз моҳи июли соли 2023 оғоз ба қушода шудан намуд, қабул мекунад, ё ки фиреби пурқуввати 2 Таслуникиёнро қабул менамояд. Иттиҳоди онҳо ташаккули сурати ҳайвон аст ва тарзе ки ҳайвон шакл мегирад, хоҳ ҳайвони папавии Аҳди Ториқӣ бошад, хоҳ сурати он, ки аз ҷониби Иёлотӣ Муттаҳида ташкил меёбад, ё иттиҳоди сегонае, ки ҷаҳонро ба сӯи Армагеддон мебарад. Ин ҳамчунин зарурати эътироф кардани онро дар бар мегирад, ки «сар», «подшоҳ», ҳокими он ду қудрати дигари таркибдихандаи иттиҳоди сегона, қудрати папавӣ мебошад.

«сар», яъне пойтахти Яҳудо, Уршалим буд — шаҳре ки Худованд онро баргузид, то номи Худро дар он ҷо биниҳад.

Ва Раҳабъом, писари Сулаймон, дар Яҳудо подшоҳӣ кард. Раҳабъом чилу яксола буд, ҳангоме ки ба подшоҳӣ оғоз намуд, ва ӯ дар Уршалим ҳабдаҳ сол подшоҳӣ кард, дар он шаҳре ки Худованд онро аз миёни ҳамаи сибтҳои Исроил баргузид, то номи Худро дар он ҷо бигузорад. Ва номи модари ӯ Наъмо буд, як зан аз аммӯниён. 3 Подшоҳон 14:21.

Дар баҳси бузурги байни Масеҳ ва Шайтон, пойтахти Масеҳ, ки Ӯ исми Худро бар он мениҳад, Ерусалим аст; ва қалбакии Шайтон шаҳри воқеии Бобил буд, ки Бобили рӯҳониро,

он шаҳри бузургро, дар айёми охир намояндагӣ мекунад. Шайтон исми худро бар пешонӣ мениҳад, ҳамчун қалбакии шаҳри Худо ва пойтахти Ё. Подшоҳе, ки дар он ҷо иқомат дорад, модари фоҳишаҳост, ки бо подшоҳони замин зино мекунад. Модари фоҳишаҳост қудрати папавист, ва духтаронаш калисоҳои афтодаи протестантӣ мебошанд, ки аз миёни онҳо пешсафтарин калисои афтода ва муртад, протестантҳои муртади Иёлотӣ Муттаҳида мебошанд.

Он протестантҳои муртад шоҳи протестантии ҳайвони заминро ифода мекунанд, ва онҳо ба модари худ пайвастанд, зеро паёми нубувватиҳо, ки дар соли 1798 кушода шуд, рад карданд. Муодили онҳо, шоҳи ҷумҳуриҳо, ба воситаи муносибати худ бо Созмони Милали Муттаҳид, он даҳ подшоҳи Ваҳӣ боби ҳабдахум, бо подшоҳони замин пайваст аст. Иттиҳоди сегонае, ки ҷаҳонро ба Армагеддон мебарад, бо сари худ намояндагӣ мешавад, ки номаш бар он гузошта шудааст, ва Руми муосири рӯҳонӣ ҳамон Бобили муосири рӯҳонист. «Сар»-и он қудрати папавӣ мебошад.

Аввалин, охирино ифода мекунад; ва новобаста аз он ки шумо боби дуёми китоби Дониёлро, чунон ки миллериён татбиқ мекарданд, ҳамчун ифодакунандаи чор салтанат қабул мекунед, ё тавре ки дар айёми охир кушода шудааст, ҳамчун ифодакунандаи ҳашт салтанат, салтанати аввал Бобили асли буд. Миллериён ба шумо мегуфтанд, ки охири Рими асли буд. Бобил ва Рим рамзҳои ивазшавандаанд, зеро онҳо аввалин ва охири як хати нубувватӣ мебошанд.

Дар айёми охир салтанати аввали Бобили воқеӣ намояндаи салтанати ҳаштум ва охири аст, ки Бобили рӯҳонии муосир мебошад, ва ҳамчунин Руми рӯҳонии муосир аст. Бар асоси ду шоҳиде, ки дар боби дуёми китоби Дониёл тасвир ёфтаанд, Бобил ва Рум рамзҳои ивазшаванда мебошанд.

Ҳангоме ки фоҳишаи папавӣ бо номе бар пешонии худ тасвир мешавад, ки «Бобили асрор»-ро муайян мекунад, он ҳамчунин «Рими асрор»-ро муайян месозад. «Асрор»-и набавӣ ҳақиқатеро ифода мекунад, ки ончунон амиқ аст, ки дарки умқи ҳақиқати дар он ифодашуда, махсусан бе таъсири Рӯҳулқудс, ғайриимкон мебошад. Аммо «асрор»-и Китоби Муқаддас ҳамчунин тақозо мекунад, ки он чи дар иртибот бо он асрор ошкор мегардад, барои онҳое, ки мехоҳанд аз имтиҳон бигзаранд, фаҳмиши ҳатмӣ бошад. Аз ин рӯ, ду шоҳид дар Ваҳӣ зарурати фаҳмидани Рими муосирро таъкид мекунанд.

Дар ин ҷо ҳикмат аст. Ҳар кӣ фаҳм дорад, шумораи ваҳширо ҳисоб кунад; зеро он шумораи инсон аст; ва шумораи он шашсаду шасту шаш аст. Ваҳӣ 13:18.

«Ҳикмат» шумораи ваҳширо мефаҳмад, ки он шумораи одамест, ва шумораи вай шаш, шаш, шаш аст. «Одами гуноҳ» сари он ваҳш аст. Ҳикмат сифати бақораҳои доно дар рӯзҳои охир аст, ва ҳамчунин рамзи онҳост, ки афзоиши донишро дар рӯзҳои охир дарк мекунанд. Онҳое ки намефаҳманд, бақораҳои аблаҳанд ва шарирон мебошанд. «Ҳикмате», ки онҳо намефаҳманд, аз рӯйи зарурати нубувватӣ бояд дар қорҷӯби озмоиши ниҳони нубувватӣ бошад, зеро маҳз дар ҳамин вақт бақораҳои доно ва аблаҳ вучуд доранд. Онҳо бояд «шаш, шаш, шаш»-ро дарк кунанд. Ақле ки ҳикмат дорад, аз ҷониби Юҳанно низ дар рӯзҳои охир

дар Ваҳй боби ҳабдаҳ чой дода шудааст.

Ва дар ин чост хираде, ки ҳикмат дорад. Он ҳафт сар — ҳафт кӯҳанд, ки зан бар онҳо нишастааст. Ва ҳафт подшоҳ ҳастанд: панҷ нафарашон афтодаанд, ва яке ҳаст, ва дигаре ҳанӯз наомадааст; ва ҳангоме ки ӯ биёяд, бояд андаке бимонад. Ва он ҳайвоне ки буд, ва нест, ҳамон ҳаштум аст, ва аз ҷумлаи он ҳафт аст, ва ба ҳалокат меравад. Ваҳй 17:9–11.

«Ақл»-е, ки ҳикмат дорад, то адади «шашсаду шасту шаш»-ро бифаҳмад, бокираи хирадмандест, ки «ақли Масеҳ»-ро соҳиб шудааст.

Зеро кист, ки ақли Худовандро шинохта бошад, то Ёро таълим диҳад? Аммо мо ақли Масеҳро дорем. 1 Қўринтиён 2:16.

Синфи бокирагони доно фикри Масеҳро доранд, ва бокирагони аҳмаку шарир фикри муҳолифи Масеҳро доранд.

«Вақт фаро расидааст, ки нури ҳақиқӣ дар миёни торикии ахлоқӣ битобад. Паёми фариштаи сеюм ба ҷаҳон фиристода шудааст, то одамонро хушдор диҳад, ки нишони ваҳшӣ ё сурати онро бар пешониҳояшон ё бар дастҳояшон қабул накунад. Қабул кардани ин нишон маънои онро дорад, ки инсон ба ҳамон қарор бирасад, ки ваҳшӣ расидааст, ва ҳамон ақидаҳоро ҷонибдорӣ намояд, дар муқобилияти ошкоро бо каломии Худо». Review and Herald, July 13, 1897.

Ташаккули сурати ҳайвон озмоиши ниҳой барои бокирагони масал аст, ва хирадмандон ақли Масеҳро доранд, зеро онҳо ба ҳамон қарор расидаанд, ки Масеҳ расида буд, зеро иродаи худро ба роҳнамоии Рӯҳулқудс таслим кардаанд. Ташаккули сурати Масеҳ дар бокирагони хирадманд дар муқобил бо ташаккули сурати ҳайвон дар бокирагони аҳмак меистад. Бокирагони аҳмак ба ҳамон қарор меоянд, ки ҳайвон омадааст, зеро дар вақти саволи озмоишӣ дар бораи дуруст муайян кардани зиддимасеҳ, ки подшоҳи қалбакии шимол ва сари Руми муосир аст, саргардон шуданд.

«Онҳое ки дар фаҳмиши калом саргардон мегарданд ва маънои зиддимасеҳро дарнамеёбанд, бешубҳа худро ба ҷониби зиддимасеҳ хоҳанд гузошт». Kress Collection, 105.

Бокираҳои нодон, дар вақти озмоиш, ки ҳамчун ташаккули сурати ҳайвон тасвир шудааст, дар фаҳмиши Калом ба сардаргумӣ меафтанд. Сардаргумии онҳо бар нофаҳмии Каломии нубуввати Худосос ёфтааст, ва азбаски маънои дурусти Руми муосирро намебинанд, фиреби қавӣ қабул мекунад, ба ҳамон қарор меоянд, ки ҳайвон ба он расидааст, ва ҳамон ақидаҳои папавиро дар муқобили мустақими Каломии Худо ҷонибдорӣ мекунад, ва худро ба ҷониби зиддимасеҳ мегуздоранд.

Мо ин андешаҳоро дар мақолаи наватӣ дар ин бахш идома хоҳем дод.